

Liefde en inzicht

De apostel Paulus schrijft aan de broeders en zusters in Kolosse dat hij wil dat ze weten dat hij in een zware gebedsstrijd voor hen en andere gelovigen is verwickeld, “opdat hun harten vertroost mogen worden, samengevoegd in liefde en tot alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht” (Kolosse 2:2).

Toen hijzelf tot in de derde hemel, in het paradijs was weggevoerd – waarover hij in 2 Korinthe 12 spreekt –, hoefde zijn hart beslist niet vertroost te worden. Waarom niet? Omdat hij op dat ogenblik volkomen gelukkig was in de Heere. Dat de harten van de Kolossers en anderen vertroosting nodig hadden, laat zien dat de Heere Jezus niet meer alles voor hen betekende. Om die reden had Paulus in het eerste hoofdstuk van zijn Brief aan hen zo uitvoerig de heerlijkheid van Christus geschilderd, “opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen” (Kolosse 1:18). Hij sprak tot hen over Christus als de verborgenheid van God (vers 27).

Hoe deze vertroosting werkelijkheid wordt, blijkt uit de volgende woorden uit ons vers, Kolosse 2:2: “samengevoegd in liefde en tot alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht”.

Allereerst: “samengevoegd”. Hetzelfde woord wordt in vers 19 nog eens gebruikt: “het hele lichaam, door gewrichten en banden ondersteund en *samengehouden*”. Zoals alle delen van ons lichaam zijn samengevoegd tot één geheel, tot één lichaam, zó zijn de gelovigen tot het éne lichaam van Christus samengevoegd door de Heilige Geest. Dat is Góds werk en principieel altijd en volkomen waar. Het is ónze verantwoordelijkheid om deze eenheid tussen al Gods kinderen ook in de praktijk waar te maken en te laten zien – en dáár gaat het in ons vers om.

Het *middel* om praktisch samengevoegd te worden en te blijven, is de liefde. Volgens Kolosse 3:14 is de liefde de “band van de volmaaktheid”. De liefde is het samenbindende snoer. Hebben we al onze broeders en zusters lief? Gaat de genegenheid van ons hart uit naar álle heiligen? Niet alleen naar hen die ik ken of met wie ik samen één weg ga, maar naar ál Gods kinderen? Dat wil niet zeggen dat ik het eens ben met wat zij allemaal doen. Toen ik nog dood was in mijn zonden, had God mij lief, hoewel Hij mijn hele zondige leven verafschuwde. Nee, onze medegelovigen liefhebben, betekent niet het instemmen met hun doen en laten, maar het betekent wel dat ik me bewust ben van de broederband, dat we kinderen van één God en Vader zijn!

Terwijl de liefde het *middel* is om in de praktijk als gelovigen samengevoegd te zijn – “samengevoegd in liefde” –, is het verkrijgen van inzicht het *doel* ervan – “samengevoegd ... tot ... inzicht”.

Is dat niet opmerkelijk? Praktische eensgezindheid onder de gelovigen, échte broederliefde in mijn hart, samengevoegd zijn in liefde – dat is de weg waarop God ons inzicht geeft in Zijn gedachten! Wat een levensgroot verschil met de wetenschappen van de wereld! Als je op school zit en je de lesstof eigen moet maken, heeft dat te maken met je verstand. Hoe intelligenter iemand is, des te sneller zijn z’n vorderingen bij het studeren. Het is een kwestie van een goed verstand. Maar in de dingen van God ligt dat volkomen anders! Om de waarheid van God te begrijpen, om inzicht in Zijn gedachten te verkrijgen, heb je niets aan een goed verstand, maar heb je een goed hart nodig. Beter gezegd: je hart moet in de goede toestand zijn. Als in onze harten de liefde regeert, de liefde tot God en tot al Zijn kinderen, als dat in de praktijk wordt uitgewerkt in praktische broederliefde en eensgezindheid, dán openbaart God ons Zijn gedachten. Als ons hart uitgaat naar onze Vader en onze broeders en zusters in Christus, dan opent Hij Zijn hart voor ons!

Dat is ontzettend belangrijk: *het middel om de Bijbel te begrijpen, is niet het menselijke intellect, maar een hart dat de Heere en Zijn heiligen liefheeft!*

Paulus zegt echter niet alleen: “tot ... inzicht”, maar: “tot alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht, tot kennis van de verborgenheid van God”.

a) Het inzicht

Het tweede deel – “tot kennis van de verborgenheid van God” – maakt duidelijk dat het gaat om het inzicht in de verborgenheid van God, dat is: Christus.

b) De volle zekerheid van het inzicht

Met betrekking tot dit inzicht hebben we volle zekerheid. Dat is mogelijk, omdat we een Goddelijke Onderwijzer hebben. In de aardse wetenschappen hebben we menselijke leraren; die kunnen altijd fouten maken en máken ook altijd fouten. Professoren hebben bij hoog en bij laag beweerd dat de aarde plat is en dat je niet te dicht bij de rand moet komen, omdat je er anders afvalt ... totdat nieuwe ontwikkelingen duidelijk maakten dat ze er falikant naast zaten. Gegarandeerd worden vandaag op de scholen en universiteiten met stelligheid dingen verkondigd die in de toekomst achterhaald worden, als de Heere die tijd nog geeft. Dat is een kenmerk van de wetenschap: zij ontwikkelt zich en moet haar eigen resultaten da-

rom met de regelmaat van de klok corrigeren. Daarom kan menselijke wetenschap en een menselijke leraar nooit en te nimmer volle zekerheid geven.

Wat een verschil met onze grote God! Hij is Dezelfde, gisteren, vandaag en morgen. Zijn gedachten veranderen nooit. Als Hij Zijn hart opent en Zijn waarheid openbaart, mogen en kunnen we daar ten volle verzekerd van zijn. We mogen dat met onze harten eigen maken en kunnen er volledig op vertrouwen: het is de onveranderlijke waarheid van de onfeilbare God!

c) Alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht

Is dat geen rijkdom? Onzekerheid is iets verschrikkelijks, is armoede. Wie geen zekerheid heeft in de dingen van God, is een beklagenswaardig mens. De zekerheid die God ons geeft, is grote rijkdom.